

[Alsing Andersen.]

det pågældende folk bliver en slags lydstat under en anden fremmed magt, er der hverken tale om virkelig frihed eller om varig fred.

Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at tænke på, hvor meget der ville have været anderledes, dersom den engelske arbejderregerings politik overfor de folk, der tidligere var afhængige af Storbritannien, havde dannet skole i højere grad, end tilfældet har været. Når de store klokker lyde, kan de små ikke høres! siger et af ordsprogene her i folketingets vandrehal. Mange vil mene, at det passer godt på forholdet mellem små og store stater. Det gælder dog ikke altid, det gælder ikke i NATO-organisationen, og det gælder forsåvidt heller ikke i FN-organisationen, men navnlig gælder det ikke i spørgsmålet om fredens bevarelse. Her må de store lande nemlig være lige så interesseret som de små lande. I atom- og brintbombens tidsalder må ikke mindst stormagterne være lige så interesseret i at finde frem til en holdbar fredsoverenskomst. Stormagternes særlige risiko må stå ganske klart for dem selv. De kan ikke nøjes med at stole på, at eksistensen af disse våben simpelthen skulle gøre krig utænkelig. Det er det, der giver os et særligt grundlag for forventninger om, at de forhandlinger, som er i gang, ikke vil ende resultatløst, hvadenten vi tænker på forhandlingerne om Korea, Indokina og Tyskland eller på forhandlingerne i FNs nedrustningskommission. Vi må imidlertid ikke hengive os til illusioner, og vi må ikke lade vort sind omtåge af nok så flotte fredsfraser, der vil give befolkningen indtryk af, at alt er såre godt, dersom man blot vedtager en resolution, der fordømmer og forbyder fremstilling og brug af atom- og brintbomber. Hvad ville det nytte, selvom en sådan resolution blev enstemmigt vedtaget, dersom ikke alle folk både i øst og vest kunne føle sig sikre på, at alle de andre også loyalt ville rette sig efter denne beslutning? Derfor har den højtærede udenrigsminister så ganske ret i, at det må være et uafviseligt krav, at der gennemføres en effektiv og realistisk kontrol med rustningerne omfattende alle våben og alle lande.

Allerede under forhandlingerne i den sidste FN-samling var der visse tegn på, at en sådan erkendelse var ved at modnes i ellers

modstående lejre. Både Danmark og de andre nordiske lande søgte gennem deltagelse både i den offentlige debat i den politiske komité og i de forhandlinger, der knyttede sig dertil, at fremme denne udvikling. Ingen af os kan ganske vist vente, at de mange vanskelige politiske og tekniske problemer, der er knyttet til en løsning af dette kontrolspørgsmål, skal kunne klares med eet slag, men forhåbentlig vil de forhandlinger, som føres både i FNs nedrustningskommission og andre steder, kunne føre til, at man tager de første skridt på den rigtige vej. Blot en sådan rigtig begyndelse kunne blive gjort, ville det få vidtrækkende gavnlige virkninger både for et mere tillidsfuldt samarbejde mellem de enkelte stater handelsmæssigt og på anden måde og også for hele det internationale samarbejde, først og fremmest det arbejde, der gøres eller skulle gøres i De Forenede Nationer. I De Forenede Nationer har folkene et godt og uundværligt samarbejdsorgan, der har skabt resultater, og det vil kunne skabe endnu flere og endnu bedre resultater. De sidste par år er det imidlertid, som om vi i FN-forsamlingen har færdedes i en underlig uvirksomhedens atmosfære.

Det virkelig saglige samarbejde har været hemmet af spændingen mellem folkene. Dertil kom, at afgørende forhandlinger om freden, om selve grundlaget for samarbejdet altså, foregik andre steder, udenfor FN. For alle folk, ikke mindst for dem hvis udvikling er af betydning for hele verdens velfærd, må man derfor håbe og virke for, at denne afventningsperiode, som man kan sige FN har været inde i, snart må være til ende.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om nogle spørgsmål, som geografisk set ligger os nærmere. Jeg tænker først på de bemærkninger, som udenrigsministeren gjorde om forholdene omkring den dansk-tyske grænse, altså mindretallets stilling i Tyskland og Danmark. I øjeblikket er det ganske naturligt, at det først og fremmest er spørgsmålet om det danske mindretals mulighed for repræsentation i den slesvig-holstenske landdag, som påkalder vor interesse. Vi er ganske enige med udenrigsministeren i, at der ikke kan blive tale om nogen statspolitisk handling fra dansk side. Vi er også enige i, at Danmarks traditionelle frisindede holdning overfor det tyske